

[Hans Jørgen Jensen]

ker somme tider, som om Kristeligt Folkeparti mener, de er det eneste parti, der kan tage patent på det herinde i Folketinget.

Glistrup (FP):

Hr. Hans Jørgen Jensen var i sine afsluttende bemærkninger så ganske givet uretfærdig, når han sagde, at man f.eks. fra Kristeligt Folkepartis side ikke har har været aktiv i kampen mod organisationstyranni inden for de liberale erhverv og andre steder, men det er selvfølgelig rigtigt, som hr. Hans Jørgen Jensen formulerede det: Hvor har man set dem hjælpe fagbevægelsen? For fagbevægelsen er jo bestemt ikke indstillet på kamp mod organisationstyranni nogen som helst steder, dertil er fagbevægelsen alt for indlevet i denne etablerede magthaver-organisations stivstruktur, som de befinder sig i. Derfor færdes de glimrende med arbejdsgiverforening, med advokatråd, med lægeforening osv. Så på det punkt havde hr. Hans Jørgen Jensen formelt ret.

Reelt var det som sædvanlig en langt større nydelse at lytte til vores pædagog-arbejdsminister, som jo virkelig forstår at få tingene fremført, også selv om han kom med denne trøstens sproglomst til sin forgænger om, at det offentlige ikke skal gå fallit. Det tror jeg nu ikke at man skal være alt for sikker på med den frådsefinanspolitik, der føres af denne regering, som arbejdsministeren er medlem af. Man tilgiver arbejdsministeren hans smukke flokler om, hvor glad han er for samarbejdet med fagforeningerne, for det er jo simpelt hen i overensstemmelse med det gamle ord fra, var det ikke Henrik IV eller sådan en karl, der sagde, at Paris var vel en messe værd: arbejdsministerposten er vel sådan lidt spytlikkeri over for fagbevægelsen værd.

Men når det videre hed, at Arbejdsministeriet selv efter at have konsulteret Justitsministeriet havde svært ved at finde frem til nogle løsninger på organisationsansvarsproblemet, tror jeg, at man i hele den flom af ord, der er kommet fra forskellig side, skal hæfte sig ved det, jeg i min flom af ord sagde om det objektive ansvar, for det er det, der er behov for. Det er jo helt rigtigt, som højesteretsdommen i HT-sagen er et glimrende eksempel på, at de overleverede erstatningsregler er meget lidt værd, når man har at gøre med folk som fagforenings-spidsnerne. Således kunne Hardy Hansen under

HT-konflikten i 1984, rådgivet af sine jurister, sige noget, der formelt ikke var retsstridigt, men reelt havde alle de ulemper i retning af skadeforvoldelse på det ikke-juristpublikum, der lyttede til TV-Avisen, og hvor Hardy Hansen ellers boltrede sig. Derfor, prøv det objektive ansvar. Dér har vi sesam luk dig op på arbejdsmi- nisterens problem.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er dog fantastisk at høre hr. Hans Jørgen Jensen på Socialdemokratiets vegne udtale, at vi herinde fra Folketinget skal hjælpe fagbevægelsen og det på bekostning af de grundlæggende frihedsrettigheder, for det er jo det, hr. Hans Jørgen Jensen siger. Jeg kan simpelt hen ikke fatte, at et parti som oven i købet i sit navn har ordet demokrati indbygget, kan have en sådan opfattelse.

Vi har i Danmark en århundredlang tradition på arbejdsmarkedet for, at arbejdsgivere og arbejdstagere organiserer sig, og det har været en værdifuld tradition, som har båret rigtig mange frugter. Vi ønsker i Det Konservative Folkeparti ikke at ødelægge den tradition og jeg ønsker det heller ikke. Men jeg kan ikke se, at den organisering skal bygge på tvang. Jeg kan ikke se, at argumentationen har nogen som helst sandhed i sig, når man siger, at de mange resultater som fagbevægelsen har præsteret igennem århundreder, og som så mange lønmodtagere får gavn af, giver fagbevægelsen et legitimt krav på, at alle, der får gavn af det, også skal være medlemmer. Det er fuldstændig bagvendt argumentation, som det ville være totalt absurd at overflytte til det politiske system. Det ville svare til, at vi sagde til alle dem, der har fået arbejde under den borgerlige regerings ledelse, at nu skulle de løse medlemskab til Det Konservative Folkeparti. Det er absurd og grotesk. Der er forskel på solidaritet og tyranni, selv om det sidste ofte udøves i det førstes navn.

Det ved befolkningen i Østeuropa, og nu nævnte hr. Ole Henriksen jo forholdene i Østeuropa. Vi ved, hvad der er sket i Østeuropa; dér drejer det sig om, at befolkningerne har rejst sig mod et regime, som har stillet krav om medlemskab af kommunistpartiet for at få arbejde, som har givet de øverste i kommunistpartiet fortrin på fortrin, det være sig lige fra mad til bolig m.v. Hvad der er i proportionsmæssig forskel på det, der er sket i Østeuropa,